USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. N.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2021, č. j. 16 Az 8/2019 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2019 č. j. OAM-551/ZA-ZA11-P10-2016, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, neboť soud ani žalovaný se nezabývali všemi uplatněnými námitkami. Nadto

závěry obsažené v rozsudku se neshodují se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného. Městský soud ani žalovaný dále dostatečně nezjistili skutkový stav, zejména pak stran situace v Uzbekistánu. Žalovaný ani soud nezpochybnili stěžovatelovu výpověď v takové míře, aby bylo možno učinit závěr o jeho nevěrohodnosti. Podle jeho názoru rovněž mělo být zohledněno, že současně s žádostí žalobce o mezinárodní ochranu je vedeno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu jeho manželky a jeho dcery, pročež měla být věnována pozornost též eventuálnímu rozdělení rodiny, resp. postavení manželky a dcery v Uzbekistánu, kde by byly cizinkami.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným městským soudem. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (městský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021 - 47 atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec

nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje soud např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 76, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí městského soudu požadavkům této judikatury plně dostála. Nesouhlas stěžovatele s jejich věcnými závěry nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku, resp. správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nejvyšší správní soud nezjistil ani zásadní rozpory mezi odůvodněním rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu.

[10] I otázkou zjišťování skutkového stavu se opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66. Žalovaný postupoval v souladu s touto judikaturou. Rozhodnutí žalovaného má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při zjišťování skutečného stavu věci nedošlo k žádným podstatným vadám s vlivem na výsledek daného řízení (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018 - 28, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60). S ohledem na obsah předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že žalovaný dostál své povinnosti posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě veškerých skutečností, které stěžovatel uvedl či ve správním řízení jinak vyšly

najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Hodnocení provedené žalovaným a městským soudem považuje z hlediska azylově relevantních důvodů za komplexní a dostatečné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36, atp.). Skutečnost, že městský soud odmítl provést některé stěžovatelem navrhované důkazy, nezaložila nezákonnost rozsudku, neboť soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004 - 89, či rozsudek ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 243/2020 - 26). Městský soud v nyní posuzovaném případě požadavkům citované judikatury dostál.

[11] Lze dodat, že žalovaný a následně i městský soud dostatečně reflektovali (a to na podkladě aktuálních a relevantních informací) situaci v zemi původu stěžovatele. Správně zdůraznili změnu režimu v Uzbekistánu a následné zlepšení poměrů v této zemi (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 - 25, a dále usnesení téhož soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 3 Azs 81/2019 - 33, ze dne 13. 5. 2020, č. j. 2 Azs 391/2019 - 32, ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020 - 50, ze dne 17. 6. 2020, č. j. 4 Azs 51/2020 - 30 atp.). Městský soud v této souvislosti přiléhavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 4 Azs 76/2005 - 73, z něhož se podává, že „*pokud v zemi, v níž byl žadatel pronásledován pro své aktivní politické postoje (respektive tvrdí, že byl pronásledován), dojde k takové změně politické situace, že tvrzená perzekuce již nadále nehrozí, odpadá v takovém případě i potřeba mezinárodní ochrany formou azylu.*“ V tomto ohledu nelze přehlédnout, že stěžovatel své obavy odvozoval z účasti na demonstraci proti předcházejícímu režimu v Uzbekistánu (v roce 2005), jakož ani to, že státní orgány (i přes tvrzenou) účast na demonstraci vydaly stěžovateli nový cestovní pas. Městský soud správně akcentoval i uplynutí značné doby (11 let) mezi předmětnou demonstrací a podáním žádosti o mezinárodní ochranu, což i podle zdejšího soudu vede k závěru, že účast na předmětné demonstraci nebyla bezprostředním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. I další úvahy žalovaného a městského soudu považuje soud za přiléhavé. To plně platí i pro jimi aplikovanou judikaturu.

[12] Nelze souhlasit ani s tím, že by žalovaný nikterak nezohlednil stěžovatelovy rodinné poměry. Žalovaný zkoumal, zda stěžovatelovy rodinné poměry neodůvodňují udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 13 a 14b zákona o azylu). Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatel v žalobě žádné konkrétní námitky stran své rodinné situace neuplatil. Městský soud proto nepochybil, jestliže se výslovně nezabýval tvrzeným (hypotetickým) rozdělením rodiny či postavením jeho manželky a dcery v Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud dodává, že z úřední evidence zjistil, že o žádosti manželky a dcery stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný samostatným rozhodnutím, přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl městský soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2021, č. j. 16 Az 7/2019 - 49. Tento rozsudek je napaden samostatnou kasační stížností, která je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Azs 174/2021 (a dosud o ní nebylo rozhodnuto).

[13] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu postupoval žalovaný a návazně i městský soud při posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 - 33, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019 - 57, či usnesení téhož soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 414/2018 - 70).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (viz výše citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným městským soudem ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jeho argumentací.

[15] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu